

Komu sa chcem podobáť

Určite už každý rozmýšľal, na koho sa podobá. Hovorí sa, že svoje dvojča má každý, ale ja si to nemyslím. Zoberme to z druhej stránky. Čo ak ide o lásku? Práve teraz rozmýšľam nad tým, aké to je, podobáť sa v láske na niekoho z rodiny. Všetci v mojej rodine sú šťastne zadaní. Majú šťastie v láske, v práci. Ja však také šťastie nemám. Som nezadaná a každý môj vzťah skončil fiaskom. Buď sa rozišiel chalan so mnou alebo ja s ním. Žiaden môj vzťah netrval viac ako mesiac.

Sestra je šťastne zadaná, ba dokonca má snúbenca. Sú spolu už tri roky a nikdy nemali taký veľký problém, ktorý by sami nevyriešili. Mamka a otec sú manželia už pätnásť rokov. Žijú v stálej eufórii, ktorú im nič neskazí. Ďalší členovia rodiny sú buď ženatí, zasnúbení alebo sú v trvalom vzťahu.

Moja otázka je vždy nezodpovedaná. Prečo mám jediná takéto nešťastie? Na koho sa vlastne podobám?

Volám sa Alexandra, ale volajú ma Alex. Chodím na právnickú vysokú školu, mám dvadsať rokov. Mám hlboké modré oči, hnedé vlasy po ramená, ktoré nosím väčšinou rozpustené. Moja výška je tak akurát. Povahu mám milú, ale niekedy aj protivnú, podľa toho ako sa vyspím. Baví ma čítanie kníh a cvičenie. Týmito dvoma záľubami zabíjam čas.

A teraz vám napíšem, čo sa vlastne stalo, prečo sa zamýšľam nad nezodpovedanými otázkami.

Bolo to asi v stredu. Sedela som v škole a počúvala som výklad profesorky. Dost som sa nudila a dokonca som zaspávala, pretože som sa neskoro do noci učila na písomku. Hlava mi pomaly padala na lavicu, keď v tom niekto zaklopal. Myslela som si, že opäť prišiel neskoro spolužiak, pre ktorého je neskoré vstávanie samozrejmosťou. Dvihla som nechotne hlavu z lavice a pozrela som sa smerom k tabuli. Stál tam vážne pekný chalan. Mal prenikavo modré oči, ktoré bolo vidieť aj z poslednej lavice. Nos mal nenápadný a spodnú peru mal o niečo plnšiu ako hornú. Vlasy mal tmavohnedé, upravené smerom hore. Vyzeral byť asi o pol hlavy vyšší ako ja a mal vypracovanú postavu. Usúdila som to z bicepsov, ktoré mu bolo vidno, pretože mal tričko s krátkym rukávom. Bol iný ako ostatní, no táto veta vyjde z mojich úst za každým, keď stretnem niekoho nového. Nebol ničím zvláštny, no stále bol niečím výnimočný. Riaditeľ, ktorý stál vedľa neho a ktorého som si doposiaľ ani nevšimla, prehovoril: „Toto je Lukáš,“ poklepal chalanovi po ramene „je novým študentom našej prestížnej univerzity,“ ako vždy sa začal vychvaľovať „dúfam, že sa budete akceptovať, čo vám asi nemusím ani rozprávať, ste už dospelí a máte dosť rozumu“ skončil svoju reč, ospravedlnil sa profesorky, že vyrušoval a znova zmizol za dverami triedy. Všetky oči padli na Lukáša, ktorý sa na tejto situácii očividne zabával. Úsmev sa mu rozlial po tvári a hlavu obrátil k profesorky, ktorá mu vravela niečo v zmysle, kde si má sadnúť. Asi som prepočula svoje meno alebo niečo také, pretože sa posadil ku mne. Nejak extra mi to neprekážalo, keďže z triedy sedím jediná sama mohlo mi napadnúť, že ho profesorka posadí ku mne. „Som Lukáš,“ prehovoril na mňa. „Alexandra, ale volajú ma Alex,“ usmiala som sa. „Teší ma,“ neustále na mňa hľadel. Hypnotizoval ma a on si to veľmi dobre uvedomoval. Prehliadla som aj to, že nám profesorka pri našom rozhovore hádzala našťavané pohľady, pretože pri každom sykavom písmene bolo počuť, že prerušujeme jej pripravený výklad. Jeho oči boli ako zabudnutie.

Mesiac prešiel ako voda. Blížil sa koniec roka a my sme mali veľa skúšok, ktoré sme museli zvládnuť. S Lukášom sme sa za ten čas zblížili, stali sa z nás najlepší kamaráti. Rodina si začala plánovať letné prázdniny po svojom a mne neostávalo nič iné iba počúvať všetky tie reči okolo toho ako budú šťastne ležať na pláži pri mori, relaxovať a užívať si dni, ktoré strávia spolu. Liezlo mi to na nervy, pretože ja ako vždy ostávam doma. Žiadna pláž, žiadne more, žiadna romantika, len dom a pes. Odpoveď na moju otázku či môžem ísť s nimi, bola: „Prepáč, ale chceme si užiť leto v pokoji,“ alebo „choď niekde s kamarátmi,“ toto dokáže našťavať každého. Sme rodina, tak máme byť azda všetci spolu a nie každý na inom konci sveta. Začala som len jednoducho nevnímať ich plány.

S ďalším mesiacom prišli aj letné prázdniny. Prvý deň prázdnin neprebíha podľa mojich predstáv, ale zapnem si film a budem sa pozerať na zaláskované páriky, ktoré nemajú v hlave nič iné iba seba. Nemám k láske nejakú zvlášť negatívny postoj, ale mala som toľko mesačných vzťahov, že som už prestala veriť na zázraky. A verte mi, že ak by ste boli na mojom mieste, prestalo by to baviť aj vás. V láske a šťastí mám trvalé nešťastie. Osud to tak chcel.

Pravdepodobne som zaspala, pretože ma zobudilo zvonenie mobilu. Nahmatala som mobil na stolíku a prijala hovor: „Tu je Alex. Zanechajte odkaz prosím. Práve spím,“ vyhlásila som do telefónu rozospätým hlasom. „Alexandra! Idú sa oslavovať prázdniny,“ zvolal Lukáš do telefónu tak, že mi skoro praskol bubienok. „Nemám rada párty. Radšej budem oslavovať spánkom,“ prekrútila som očami a až potom som si uvedomila, že to

vlastne nevidí. „Alex, nebuď panovačná,“ zavrčal znova „proste so mnou ideš a bez námietok,“ začula som jeho smiech. Vydala som zo seba zvuk podobný zavrčaniu. „O hodinu po teba prídem, buď pripravená,“ cmukol do telefónu a zložil. Hodila som mobil vedľa seba a hlavou som spadla do vankúša. Nechcem ísť nikam! Bolo skoro deväť hodín večer a ja som nebola pripravená. Možno to bolo tým, že som sa ešte ani nezačala pripravovať. Moje telo kričalo: Nie!, ale aj tak som sa postavila z postele a nasmerovala som si to do skrine. Iba sa tam ukážem a odídem domov. Ani som saradšej nenamaľovala. Pozrela som sa do zrkadla a rukami som sa oprela o kraje umývadla: „Idem tam len kvôli nemu,“ pošepkala som svojmu odrazu. Hneď na to som začula zvonenie pri dverách, takže som doslova bežala otvoriť dvere. Stál tam v plnej kráse. Lukáš – chlapec, ktorý mi ukradol srdce. Ten, ktorý si ani neuvedomuje moju lásku k nemu. „Ahoj,“ usmial sa na mňa svojím typickým úsmevom. „Ahoj,“ pousmiala som sa a objala som ho. „Môžeme už ísť?“ žmurkol na mňa. V tomto momente sa mi podlamovali kolená. Až teraz si uvedomujem aké mám šťastie, že mám Lukáša. „Môžeme,“ zašepkala som a vyšla som z dverí, ktoré som zamkla.

Celú cestu som rozmýšľala. Nad všetkým, čo sa deje posledné mesiace. Myslím si, že Lukáš je to najlepšie, čo ma v živote stretlo. Nevieť však, čo sa stane ďalej. Každý sa bojí budúcnosti a je iba na ňom, ako bude žiť. Raz som čítala jeden citát: Snívaj ako keby si mal/a žiť večne. Ži tak, ako keby si mal/a zajtra zomrieť. FASCINUJÚCE! A hlavne pravdivé. Každý človek si vôbec neuvedomuje aké šťastie má pri sebe. Že sa im môže každý sen splniť. A že musia žiť, STÁLE.

„Sme tu,“ vyrušil ma hrubý hlas. Pozrela som sa vľavo. Videla som tam toho chalana, ktorému po toľkých spoločne strávených mesiacoch, neviem povedať, čo k nemu cítim. Prikývla som a vystúpila som z auta. Kráčala som k dverám domu, ktorý patril Lukášovmu kamarátovi. Kráčala som po malom chodníčku a rozmýšľala som nad tým ako mám Lukášovi povedať, čo k nemu cítim. Prišla som k dverám a čakala som na Lukáša, ktorý bol za mnou. Zazvonil. Otvoril nám chlapec podobný Lukášovi: „Bratranec, vitaj. Vidím, že si si vzal aj doprovod,“ zasmial sa „som Patrik, Lukášov bratranec, čo si si asi všimla, keďže Lukáš sa na mňa náramne podobá,“ opäť sa začal smiať. „Hlavne, že si o dva mesiace mladší,“ štuchol ho Lukáš. Všetci sme sa začali smiať. „A ty si?“ pozrel sa na mňa. „Som Alex,“ pousmiala som sa. Patrik sa iba usmial: „Podďte ďalej,“ otvoril ešte viac dvere, aby sme mohli vojsť „ostatní prídu o chvíľu.“

Partý bola v plnom prúde a ja som sa predierala davom, pretože som hľadala Lukáša. Už ma to tu hodnú chvíľu prestáva baviť. Konečne som zbadala Lukáša, ktorý sa rozprával s nejakou blondínkou. Nepoznala som ju. „Už sa neviem dočkať, keď sa odtiaľto odsťahuješ,“ počula som úryvok toho, čo blondínka povedala. Prišla som k nim a nechápavo som sa ich opýtala: „Ty sa sťahuješ?“ Vyľakane sa na mňa pozrel a koktavo odpovedal: „Uhm Alex, áno, sťahujem sa,“ pozrel sa na blondínku a znova sa otočil ku mne „toto je Miriam, moja frajerka.“ Svet sa mi otočil o tristošesťdesiat stupňov. „Frajerka?“ do očí sa mi vtláčali slzy. „Áno,“ usmial sa na ňu. Vyzerali zamilovane. „Prajem vám to,“ falošne som sa usmiala a rýchlo som odišla. Cestou sa slzy vydrali. Chcela som ísť domov, ľahnúť si a vyplakať všetok môj smútok. Bolesť sa mi stále vracia. Hneď ako som šťastná, stane sa niečo, čo to šťastie zničí. Stretávam nesprávnych ľudí, ktorí mi ubližujú. Prečo sa to deje práve mne?

Ráno bolo ako vstupenka do sveta zármutku. Takto som si leto určite nepredstavovala. Zobudila som sa a myslela som si, že všetko bol iba zlý sen, ale nebolo to tak. Od včera večera som sa rozhodla, že kvôli žiadnemu chalanovi, nevyroním už ani jednu jedinú slzičku. Z mojich „plánov“ do budúcnosti ma vyrušilo zvonenie mobilu, ktoré znamenalo SMS-ku. Otvorila som ju: Budeš mi chýbať, prepáč. Lukáš xx

Toto je môj príbeh. Nie je ničím zvláštny, no stále je niečím výnimočný. Možno je to preto, že každý žije svoj život ako vie. Prečo sa chceme niekomu podobať, keď stačí byť sám sebou? Prečo by sme mali kopírovať život niekoho iného? Narodili sme sa, aby sme žili svoj život po svojom. Máme robiť to, čo chceme my, tak prečo by sme mali byť niekým, kto už raz je? Netreba sa na nikoho podobať, aby sme vedeli kto sme. Aj keby sme ho aj tak našli, na čo by nám to bolo? Znova je tu niečo, čím sme jedineční.

Prešli tri roky od Lukášovho odchodu. Zmierila som sa s tým, no pravú lásku som stále nenašla. Zazvonil zvonček pri dverách. Myslela som si, že je to Martina – moja najlepšia kamarátka. Otvorila som dvere a stál tam úplne niekto iný. „Lukáš?“ moje oči zaplesali. „Alex,“ usmial sa. „Prišiel si,“ vychrlila som. „Za tebou,“ objal ma tak silno ako sa len dalo.

Tak už viete komu sa podobám? Nikomu...

Projekt – PRINED

Základná škola – Grundschule, Hradné námestie 38, Kežmarok

Meno: Ľubomíra Mihaliková

Trieda: IX.B

forma: slohová práca

žáner: poviedka

téma: Komu sa chcem podobať

V Kežmarku 5.januára 2015